

Laryso,

dnes se ve mně něco změnilo. Usadil se ve mně zvláštní klid. Takový, který přichází, když člověk přestane váhat. Uvědomil jsem si, že to, co k tobě cítím, už není jen přání, naděje nebo možnost. Je to rozhodnutí. Pevné a tiché, ale úplně skutečné.

Nečekám odpověď, gesto ani náznak. Jen jsem pochopil, že láska, která trvá, nemůže celý život čekat „až bude pravý čas“. Jednou se musí přestat schovávat a stát tím, čím je. A ta moje už nechce stát za dveřmi. Chce být otevřená a bez výmluv.

Dlouho jsem si myslel, že tě miluju potichu. Ale není to tichá láska. Je stálá. Je tu pořád, i když spím, i když jím, i když dělám věci, které s tebou nemají nic společného. Jsí se mnou jako dech, který si člověk uvědomí, až když se zastaví. A já už nechci žít život, ve kterém bych se musel znovu učit dýchat bez tebe.

Přemýšlel jsem, jak vypadá láska, která není jen sen. A zjistil jsem, že není velkolepá – je obyčejná v tom nejkrásnějším smyslu. Je to to, že bych ti podal ručník přes sprchový závěs. Že bych chtěl vidět tvůj ranní obličej, ještě pomačkaný od polštáře. Že bych se s tebou přel o to, jestli se cibule dává na pánev před česnekem, nebo po něm. Sdílení každodenní život, ne jen intenzivní okamžiky.

A hlavně: chci, aby ses vedle mě cítila doma. Ne abych čekal, jestli přijdeš, ale abych věděl, že spíš vedle mě. Ne abych nechával hrnek navíc v poličce „kdyby náhodou“, ale abych ti ho dal do ruky.

Tedž ve mně není nejistota. Jen klid, který není hlasitý, ale je nepřesunutelný. Některé lásky prosí. Některé čekají. Některé se bojí. Ta moje už nečeká a nebojí se. Chce růst. Chce být skutečná.

A vím, že jednou přijde chvíle, kdy ti něco podám. Nebude to otázka, na kterou se dá odpovědět jen úsměvem. Něco malého, ale zásadního. A až to udělám, budu to dělat bez jediné pochybnosti.

Protože už jsem si jistý.

Jsem připravený.

9. února

— T.